

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ДЛЯ ВИРІШЕННЯ СУСПІЛЬНИХ ПРОБЛЕМ В УМОВАХ ГІБРИДНИХ ВИКЛИКІВ ТА ЗАГРОЗ

Доведено, що функції держави наділені історичністю, за умов встановлених конкретних історичних періодів (етапів) розвитку суспільства та держави (залежно від трансформацій політичних, економічних, соціальних, правових факторів) постають різні завдання та цілі держави, а отже, й різні її функції. Зміна завдань держави спричиняє зміну видів функцій держави, появи нових. Поряд з цим, об'єктивних змін зазнають й мета та завдання держави. Для їх досягнення необхідне ще й виконання відповідних функцій, що говорить про співвідношення та взаємозв'язок цілей, завдань та функцій держави.

За своїм призначенням функції чітко спрямовані на досягнення цілей та завдань у тій чи іншій сфері (зовнішній та внутрішній), через функції вибудовуються перспективні завдання, виробляються стратегії розвитку держави на найближчу перспективу. Будь-яка функція держави має свій зміст і наповнення, виходячи з її природи та взаємозв'язку із тією чи іншою сферою життя суспільства.

З'ясовано, що кожна функція держави повинна розглядатися як елемент єдиної цілісної системи функцій, поза системою поняття функції втрачає реальний сенс.

Установлено, що дослідження функціонального аспекту системності має важливе значення для сучасної науки державного управління, оскільки сприяє формуванню цілісного комплексного уявлення про гармонізуючу й трансформаційну роль держави у відношенні до суспільства. Пізнання функцій держави у відриві від системного аналізу виявляється неповним. Системність виступає диференціюючим початком, що забезпечує аналіз структури та внутрішніх зв'язків між елементами функцій держави, а також цілісність та стійкість держави як системи вищого порядку. Система функцій держави є їх структурно упорядкованою єдністю, що об'єктивно обумовлена його соціальним призначенням.

Обґрунтовано фундаментальною основою щодо класифікації державних функцій розглядати як горизонтальні та вертикальні зв'язки елементів системи, де: а) горизонтальні представлені в класифікації функцій держави, які виокремлюються із різної спрямованості підстав; б) вертикальні у вигляді ієрархічної побудови (загальних, особливих, допоміжних функцій).

Питання правового статусу системи органів державної влади необхідно розглядати із позиції функціонального призначення органу державної влади, що ґрунтується на принципі поділу влади. Лише за такого підходу структурована система державних органів здатна забезпечити збалансоване й ефективне здійснення державної влади.

Ключові слова: механізми публічного управління, державне управління, публічне управління, соціальне управління, суспільство, держава, принципи та закономірності соціального управління.

Постановка проблеми. Нові інноваційні підходи до публічного управління пов'язані з необхідністю удосконалення механізму управління оптимізацією використання ресурсних потенціалів як на макроекономічному так і мікроекономічному рівнях в напрямку покращення умов життєдіяльності та стимулювання суспільного прогресу (Якобчук, 2018).

Поділ єдиної державної влади на законодавчу, виконавчу та судову передбачає впро-

вадження такої системи правових гарантій, стримувань та противаг, що виключає будь-яку можливість зосередження влади у одній із них, передбачає недопущення для жодної із них підпорядкувати собі іншу, гарантує самостійне функціонування всіх гілок влади та одночасну взаємодію. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади у рамках своєї компетенції здійснюють свою діяльність незалежно одна

від одної, кожна з означених влад формується як самостійна, повноваження однієї влади відносно припинення діяльності іншої є допустимі лише за умови збалансованості таких повноважень, що гарантується на засадах законодавчих рішень. Жодна з гілок влади не має права втручатися у прерогативи іншої, а тим паче зливатися із іншою. Питання, що носять спірний характер повинні вирішуватися лише конституційним шляхом, через правову процедуру.

Сьогодні діяльність держави є досить складною, різноплановою й багатогранною, що не може обмежувати державу створенням лише органів, які здійснюють державну владу на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу, судову. З'являється необхідність щодо створення органів, які забезпечують виконання/здійснення інших завдань і функцій держави, що через функціональні специфічні особливості не можуть здійснюватися законодавчими, виконавчими та судовими органами державної влади. Відповідно, ці завдання й функції держави знаходяться поза межами компетенції означених органів державної влади, що зумовлена принципом поділу влади. Для реалізації означених державних завдань, функцій законодавець виокремлює державні органи, які не є органами державної влади, та наділяє їх певними повноваженнями, у тому числі, й відповідного владного характеру.

Органи державної влади, що наділені владними повноваженнями, однак не відносяться до жодної із зафіксованих у Конституції України гілок влади, можна відзначити те, що ці органи утворюються та здійснюють свою діяльність виходячи із норм Конституції України чи чинних національних законів.

Виходячи з зазначеного доцільним вбачається чітко розмежувати місце кожного органу влади в системі органів державної влади України. Вважаємо за необхідне систематизувати органи державної влади, здійснивши їх поділ за трьома групами: 1) органи державної влади; 2) спеціалізовані державні органи; 3) допоміжні (додаткові) державні органи. Запропонована класифікація охоплює всі органи державної влади, що надасть можливість сформулювати цілісну, комплексну систему органів державної влади в сучасній Україні та визначити місце кожного органу в цій системі.

Охарактеризована діяльність органів державної влади шляхом висвітлення лише повноважень органів законодавчої, виконавчої

та судової влади, без урахування спеціалізованих та допоміжних (додаткових) органів буде неповним. Запропонована класифікація систематизації органів державної влади із урахуванням різних наукових підходів на три основні групи (що умовно можна назвати як загальні, спеціальні, допоміжні). Такий підхід дозволить систематизувати їх за обсягом та напрямками повноважень та знизити рівень їх розосередженості, що є однією з основних проблем в реалізації покладених завдань.

Розглянувши окремі проблемні питання, що виникають при систематизації існуючих державних органів, вважаємо за можливе зробити висновок про те, що питання про фундаментальні основи побудови системи органів державної влади та перегляд системи поділу влади в сучасній Україні потребує подальшого осмислення та вирішення як на теоретичному рівні, так й шляхом внесення відповідних змін до законодавчих актів.

Всі нормативно-правові акти органів державної влади можна класифікувати за відповідними ознаками: а) суб'єктом правотворчості (органи державної влади, їх посадові особи); б) часом їх дії (акти, прийняті на невизначений тривалий час; акти тимчасової дії (на певний період); в) юридичної сили (закони, підзаконні акти); г) сфери їх поширення.

Правове забезпечення щодо організації та діяльності системи органів державної влади в сучасній Україні характеризують наступні рівні:

1. Конституція України (нормативний акт вищої юридичної сили) становить правову основу формування й функціонування системи органів державної влади в Україні, затверджує загальні основи конституційного ладу. Впровадження системи органів державної влади, організація, функціонування, діяльність органів влади мають відбуватись у відповідності з її положеннями.

2. Закони України, що окреслюють статус, організацію діяльності системи органів державної влади: а) регламентуюче законодавство (регламенти органів державної влади); б) закони, які встановлюють загальний правовий статус органів державної влади (їх структуру, статус посадових осіб); в) закони, які визначають індивідуальні засади організації діяльності органів державної влади;

3. Підзаконні нормативно-правові акти (встановлюють статус та порядок діяльності органів державної влади, їх структуру: а) акти

(укази й розпорядження) Президента України; б) постанови Кабінету Міністрів України; в) акти центральних органів виконавчої влади, які регулюють організаційні питання міжвідомчого і внутрішньовідомчого спрямування.

На сьогодні єдиний законодавчий акта де було б закріплено всю систему органів державної влади відсутній. Необхідність й потреба його ухвалення вбачається недоцільною, адже система органів державної влади повинна бути мобільною, такою, що реагує на зміни суспільства. Законодавче закріплення системи органів державної влади зумовить до необхідності постійного внесення змін та доповнень до нормативного акта, яким буде встановлена зазначена система, що з одного боку, сповільнюватиме проведення необхідних змін, а з іншого негативно позначиться на стабільності (стійкості) законодавства.

Правове забезпечення системи органів державної влади України регулюється великою кількістю нормативно-правових актів, що водночас призводить до виникнення проблемних питань й відповідних неузгодженостей під час правозастосування, що аргументовано потребує негайного реагування. Існує потреба в доопрацюванні конституційних положень, які фіксують статус та місце органів державної влади у системі, в тому числі й більш чіткого визначення статусу влади глави держави.

Забезпечити швидкий динамічний розвиток сучасного українського суспільства можливо лише шляхом удосконалення відповідного нормативно-правового законодавства, що повинно врегульовувати питання організації й діяльності органів державної влади та його забезпечення. Подальший розвиток системи органів державної влади має визначатися пошуком оптимальних, ефективних та раціональних засобів державно-правового впливу на його функціонування.

Сьогодні в Україні основними формами взаємодії громадськості та держави є участь інститутів громадянського суспільства у виробленні та обговоренні політико-управлінських рішень, сприяння наданню громадськими організаціями соціальних послуг населенню, проведення органами публічної влади моніторингу й аналізу громадської думки, державна фінансова підтримка діяльності організацій "третього сектору", здійснення організаціями громадянського суспільства громадського контролю діяльності органів публічної влади, утворення консуль-

тативно-дорадчих та експертних органів тощо (Куйбіда, 2010).

Метою роботи є аналіз та систематизація наукових підходів до системи функціонування суспільства в сучасному світі та соціального управління.

Виклад основного матеріалу.

У контексті наукової проблематики дамо коротку характеристику тих суспільства, які нас цікавлять саме щодо особливостей присутнього в них державного управління (Лукашевич, 2016):

а) суспільство відкрите та закрите.

Тут треба брати до уваги те, що у відкритому суспільстві (за К. Поппером) існує висока мобільність, здатність до різних інновацій, демократизм, гуманізм, а головне – активне управління в державі саме за участю громадян. Зрозуміло, що протилежні якості та особливості знаходимо у так званих закритих суспільствах, які є авторитарними, тоталітарними, крайність – суспільства з фашистськими та іншими антилюдськими політичними режимами;

б) суспільства модернізовані.

До таких суспільств відносять ті, де дуже помітні спеціалізація, диференціація на науковій основі праці, є високопрофесійна бюрократія, діють різні політичні інститути сучасного типу, існують нові, більш прогресивні цінності, високий рівень соціальної активності громадян.

в) суспільства класові, безкласові та масові.

Класове суспільство найбільш чітко характеризував К. Маркс, виділяючи класи на основі їхнього ставлення до власності. У той самий час, суспільства, де панує громадська власність коштом виробництва, прийнято вважати безкласовими. Фактично, останні, безкласові є утопічними суспільствами, в ідеалі їх сьогодні відшукати неможливо.

Те саме можна сказати і про так звані масові суспільства, які характеризуються певною стандартизацією формування масового споживання, належним зростанням та участю в житті середнього класу, помітною роллю засобів масової комунікації та масової культури. Сюди також відносять такі особливості як конформізм, зниження ролі у житті так званих первинних груп, автоматизація тощо;

г) суспільство постіндустріальне.

Часто під станом такого суспільства розуміють трансформаційне суспільство, хоча спочатку йдеться про роль нових технологій та технологічних процесів, завдяки яким забезпечується високе та ефективне економічне зростання.

Для таких суспільств характерною особливістю є розвиток соціальної сфери, збільшення випуску товарів, різноманітність наданих соціальних послуг. В управлінні (економіка) тут домінують професійні технократи, а державному управлінні – високопрофесійні державні службовці;

д) суспільство глобальне.

Порівняно нове поняття, основу якого складені міжфункціональні відносини для людей, класів, інших суб'єктів громадських відносин. Сьогодні під таким суспільством все більше розуміють світове суспільство як певну «суму» національних суспільств. Поки що це суспільство пояснюється досить гіпотетично, як суспільство майбутнього.

е) суспільство посткомуністичне (Соціальна філософія, 1997).

Такими стали суспільства (країни), де спостерігалася і спостерігається криза марксизму, соціалістичної ідеології, де практично змінилися і політичні режими (авторитарні, з'явилися замість однопартійних, багатопартійні системи, соціалістичну модель економіки змінила ринкова модель, відбулася реприватизація власності держави). Так, до таких суспільств відносять ті, що з'явилися після розпаду СРСР, так званої соціалістичної співдружності країн, у тому числі Українське, Азербайджанське та інші суспільства, які ще мало вивчені та проаналізовані, у тому числі й у плані моделей (систем) державного управління.

Якщо цілісно вести мову про соціальний розвиток, слід зазначити наявність трьох основних концептуальних теорій – функціоналізму, конфлікталізму та історичного акціоналізму (Сурмін, 2012).

«Наука соціального управління не є прикладною складовою якоїсь науки: юридичної, політичної, економічної, соціологічної тощо. Вона базується на загальнометодологічних засадах фундаментальних наук, але має свій власний предмет і свою проблематику дослідження, у край актуальним напрямом наукового знання, від успіхів якого багато в чому залежать, як і темпи розвитку суспільства, якість життя його громадян, їхня особиста безпека». Цей висновок групи учених вважаємо основним і найважливішим під час розгляду феномену «соціальне управління (Решота, 2020).

Звичайно, в основі будь-якої демократичної, гуманної політики завжди були і залишаються інтереси та потреби громадян, пов'язані з умовами їхнього життя (Туленков, 2006).

Проектування нових реформ, навіть спираючись на зарубіжний досвід, потребує глибокого та ретельного аналізу, при проведенні якого можна буде відповісти на низку наступних питань: яким чином розроблено механізм виконання державних функцій та побудовано система управління в галузі планування, аналізу та покращення діяльності; яким чином визначено сутність, достатність, всеосяжність та збалансованість функцій, повноважень та діяльності (послуг) органу державної влади.

З метою реалізації реформування системи органів державної влади необхідно дотримуватись усіх вищевикладених факторів. Таким чином, буде забезпечено ефект синергії всіх елементів організаційної структури органів влади та гарантовано задоволення всіх суспільних потреб.

До основних мотиваційних складників щодо прийняття реформ належить необхідність вирішення поставлених завдань:

підвищення ефективності діяльності державних органів влади та спроможності держави ефективно здійснювати державну та фінансову політику відповідно до чинного законодавства;

зростання довіри до державних органів з боку населення (громадян), державного та приватного бізнесу;

залучення достатньої кількості фахівців відповідної кваліфікації з подальшим контролем за цільовим використанням коштів, виділених на реалізацію відповідних цілей.

За рівнем радикальності проведених реформ можна назвати групи держав:

держави, де реформування відбувалося швидкими темпами (США, Канада, Нова Зеландія);

держави, у яких реформи проходили помірними темпами (Великобританія, Франція, Австралія);

держави, реформи у яких мали консервативний характер (Італія, Данія Угорщина).

Пропонуємо такі заходи, що мають рекомендаційний характер, зокрема:

– формування єдиного (цілісного) координаційного центру парламентської реформи;

– запровадження систематичної роботи стосовно реалізації рекомендацій: 1) оновлення Дорожньої карти; 2) плану пріоритетних дій щодо її імплементації;

– ухвалення концепції законодавчого процесу «від початку й до кінця» (погоджену із усіма суб'єктами законодавчої ініціативи), що б показувала цілісну систему щодо вироблен-

ня й ухвалення рішень, окреслювала б головні етапи впровадження реформи та ефективні шляхи втілення окремих складових реформи для гарантування когерентності зусиль усіх суб'єктів законодавчої ініціативи;

- забезпечення ефективної комунікації реформи як усередині парламентських фракцій/груп, так й між діалоговими платформами;

- здійснення злагодженої комунікації із Кабінетом Міністрів України щодо поліпшення координації реформаційних процесів в Верховній Раді й уряді;

- приведення у відповідність до Основного Закону Регламенту Верховної Ради України;

- ухвалення Закону України «Про парламентську службу» в цілому;

- прийняття кодексу депутатської етики.

Все вищезазначене має сприяти наближенню нашої країни до європейської спільноти, зважаючи на подану заявку до Європейського Союзу, усунення різних прогалів та колізій, що існують в роботі законодавчого органу влади. Це наблизило б нашу країну до зразка кращих практик діяльності парламентарів й урядів держав сталої демократії.

У грудня 2020 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення ефективної реалізації парламентського контролю». У цьому законодавчому акті було більш чітко окреслено критерії взаємодії законодавчого органу із іншими органами державної влади, а також посилено роль комітетів у цьому процесі:

- моніторинг виконання у комітетах Програми діяльності Кабінету Міністрів України;

- участь комітетів щодо розгляду звітів, доповідей, іншої інформації державних органів/посадових осіб. Комітети матимуть можливість здійснювати ініціювання розгляд звітів на пленарному засіданні щодо проблемних питань, а також запрошувати відповідальних суб'єктів, що надасть змогу підвищити публічність відповідної проблеми. У цьому разі за це може слугувати аргументацією відносно заходів щодо посадових осіб, діяльність яких носить незадовільний характер);

- збільшення участі комітетів щодо підготовки до уряду до Години запитань;

- розгляд парламентом щорічного звіту про роботу Рахункової палати й відповідно інформації за результатами впровадження позапланових заходів зовнішнього державного (фінансового) контролю/аудиту за відповідним рішенням законодавчого органу;

- деталізація процедури розгляду щорічних, спеціальних доповідей Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини;

- визначення предметно організаційних процедур для здійснення парламентських слухань щодо планів роботи, рекомендацій;

- чітко окреслено детальні строки звітності виконавчих органів державної влади перед парламентом України;

- зазначені варіанти прийняття рішень щодо урядового звіту: а) визнання його задовільним; б) незадовільним; в) надання рекомендацій (зокрема, визнання звіту як незадовільним може стати мотивом для відставки уряду);

- конкретизовані процедури розглядів звітів/доповідей державних органів й посадових осіб (окрім Кабінету Міністрів України) – директора ДБР; голови НБУ; СБУ та голови СБУ; Генерального прокурора; Рахункової Палати; Антимонопольного комітету; Уповноваженого Верховної Ради з прав людини; Фонду державного майна;

- впроваджуються вимоги/запит щодо оцінки програми діяльності Кабінету Міністрів України (вона чітко повинна містити цілі, завдання та критерії у відповідності до якої Верховна Рада може надати оцінку її виконання).

Позитивним у цьому Законі вбачається: по-перше, поява виразності в процедурах щодо розгляду звітів органів державної влади (посадових осіб); по-друге, одночасно впроваджується вимога прийняття рішень Верховної Ради відповідно за результатами розгляду урядового звіту, у такому разі уряд щоразу або отримує або не відповідну політичну підтримку законодавчого органу. За таких обставин парламент зможе надати оцінку уряду у відповідності із вимірваними критеріями щодо програми діяльності уряду, обов'язковість яких чітко визначена у законі.

При цьому зазначений закон не є комплексним й не охоплює всіх сторін парламентського контролю, адже він у переважній більшості стосується процедурних елементів звітування, і відповідно можливостей парламенту приймати рішення за фактами звітувань.

Характеристика сучасного стану є свідченням наявних проблем й потребує суттєвого, значного реформування органів виконавчої влади України. Відповідні позитивні зрушення ще не набули такої критичної маси, що б надала змогу досягнути ефективного та результативного переломного моменту в функціонуванні всієї системи державного управління, в більшій мірі цілковитого забезпечення потреб громадян, а

також значного підвищення їхнього рівня життя.

Отже, характеристика державних сучасних тенденцій розвитку системи державного управління у свою чергу дозволяє говорити про притаманне переваження трьох ключових та між собою взаємопов'язаних напрямів:

1) адміністративно-правове удосконалення державного апарату на фундаментальних засадах системного й цілісного підходів, адже цілісність держави може забезпечуватися лише через цілісність організації та функціонування її апарату.

2) зміцнення механізмів державного управління шляхом вдосконалення та практичного гарантування постійних взаємозв'язків між органами державної влади й громадянським суспільством;

3) подальше оновлення загальних адміністративних правил й процедур державної діяльності з ціллю підтримання внутрішньої безпеки країни.

Зарубіжний досвід реформування державних установ (на які відповідно покладаються належні функції органів виконавчої влади) надає можливість зазначити, що реформування виконується: а) за рахунок оптимізації кількісного складу означених органів; б) в наслідок оптимізації функціональних обов'язків, із ціллю усунення дублювання функцій, завдань взятих окремо державних органів виконавчої влади. Дослідник наголошує на тому, що напрями відповідної міжнародної практики щодо організації й функціонування системи органів виконавчої влади потрібно застосовувати при виконанні адміністративної реформи в Українській державі з ціллю побудови ефективної, дієвої й здатної для здійснення покладених завдань на органи, що утворюють систему виконавчої влади.

Здійснення адміністративної реформи, ціль якої полягає в побудові ефективної, якісної моделі врядування на загальнодержавному й регіональному рівнях, стала на сьогодні одним із короткострокових пріоритетних напрямків країни.

Висновки. Категорія «система органів державної влади» перебуває в нерозривному зв'язку із концепцією поділу влади. Термін «система», при всій різносторонності його тлумачення, в правовому напрямі й щодо організації державної влади характеризує, в першу чергу, відокремленість та самостійність органів законодавчої, виконавчої та судової влади (ст.6 Конституції України). Важливим для нашо-

го дослідження вбачається те, що конституційний принцип поділу влади гарантує системність у створенні суспільної влади, відповідно, означена системність є: а) свідченням конституційного розмежування компетенції (коли від будь-яких двох і більше державних органів не можуть виходити взаємовиключні владні прерогативи); б) одночасно всі державні органи утворюють єдину систему (вони однаково реалізують державний суверенітет і функції держави); в) їх не можна протиставляти одне одному (вони повинні скоординовано функціонувати й взаємодіяти із метою впровадження національних та суспільних інтересів).

При здійсненні аналізу категорії «система органів державної влади» необхідно враховувати наступні проблемні аспекти: зміст поняття «орган державної влади» в його співвідношенні із терміном «державний орган» у структурі державного апарату; змістовна сутність категорії «система» стосовно організації державної влади; дослідження сформованої фактично системи органів державної влади з позиції забезпечення раціонального належного балансу між конституційним принципом поділу влади, єдністю суверенної державної влади.

Під методологією дослідження системи органів державної влади запропоновано розуміти сукупність теоретичних поглядів, наукових підходів, методів, принципів, прийомів та способів наукового пізнання, а також об'єктивної оцінки характеристики держави, відповідного правового та організаційного інструментів побудови системи органів державної влади та інших актуальних питань дослідження органів державної влади із використанням методів й методологічних способів та прийомів.

Проведений аналіз методологічних засад дослідження питання системи органів державної влади дає підстави стверджувати, що означена система виступає складним та багатоаспектним явищем, що може бути подане у вигляді: а) міжгалузевого, комплексного державно-управлінського, правового інституту; б) окремого системного явища зі своєю внутрішньою структурою, що включає відповідні позитивні та негативні аспекти; в) робочої (діючої) моделі, яка дозволяє на практиці спостерігати взаємодію структурних елементів між собою та зовнішнім середовищем. Усе зазначене та багато інших особливостей системи органів державної влади можуть бути виявлені та проаналізовані шляхом викори-

стання різних методів пізнання. Раціональне використання методологічного інструментарію дозволяє досягнути значних результатів у пізнанні як державно-управлінської дійсності в цілому, так і окремих управлінських явищ зокрема.

Науковий пошук у сфері, що аналізується зумовлений контекстом теоретичних засад, методологічних підходів й методів дослідження системи органів державної влади. Застосування системного методу дослідження, методу моделювання, структурно-функціонального методу, діалектичного методу (діалектичної логіки), синергетичного підходу, порівняльного методу, а також інших методологічних підходів й методів надало можливість не тільки здійснити систематизацію та узагальнити результати наукового пошуку (пізнання) щодо проблематики органів державної влади, але й уточнити (ідентифікувати) та розширити сучасні уявлення щодо організаційної будови системи органів, їх функціональних характеристик, правового статусу органів державної влади, порівняти досвід зарубіжних країн, але й окреслити роль та місце досліджуваних органів у системі.

На основі узагальнення досліджень теоретико-методологічних засад системи органів державної влади виявлено відсутність його спеціальних наукових розробок. Аналіз загальних наукових досліджень у межах науки державного управління, політології, філософії, права з питань системи органів державної влади дав можливість згрупувати наукові підходи до поняття й визначити органи державної влади як системне утворення, проаналізувати відповідні специфічні особливості утворення та функціонування, його структурну складову.

Результати здійсненого аналізу й узагальнень джерельної бази досліджень системи органів державної влади дають підстави стверджувати про необхідність їх систематизації із метою формування загального уявлення стосовно всієї сукупності наукових знань про етапи формування, розвиток системи органів державної влади, їхню роль, завдання та функції у сфері державно-правового регулювання, а отже і про відповідний стан розробленості проблематики органів державної влади. У свою чергу, це надасть можливість окреслити реальний стан розробленості проблематики органів державної влади, що має бути відображено у різних за походженням та значущістю наукових й нормативних джерелах.

Список використаних джерел:

1. Куйбіда В.С., Толкованов В.В. Досвід впровадження стандартів доброго врядування на місцевому рівні в Україні та інших європейських країнах. Київ: ТОВ «Поліграфічний Центр Крамар», 2010. 258 с. URL: http://www.slgcoe.org.ua/wpcontent/uploads/2010/Tolkovanov_Dobre_final.pdf
2. Лукашевич М.П., Туленков М.В. Соціологія. Загальний курс. Підручник. 3-тє вид. Київ: Каравела, 2016. 408 с.
3. Мазур В.Г., Семчук І.В. Електронне управління в органах місцевої влади: стан та шляхи удосконалення. *Зб. наук. праць "Теорія та практика державного управління"*. 2013. № 2. С. 106-112.
4. Недбай В.В. Електронний уряд: теорія і практика. *Сучасна українська політика. Політика і політологи про неї*. 2004. Вип. 5. С. 270-275.
5. Решота О. А. Особливості розвитку публічного управління в Україні: сучасні тенденції та проблеми. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. № 3. URL: http://www.dyu.nauka.com.ua/pdf/3_2020/39.pdf.
6. Семенець-Орлова, І. А. (2017). Нормативно-правове забезпечення освітніх змін в Україні. *Теорія та практика державного управління*, (3), 91-100.
7. Семенець-Орлова, І. А. (2014). Сучасні тенденції управління актуальними освітніми змінами на прикладі зарубіжного досвіду. *Університетські наукові записки*, (1), 219-226.
8. Семенець-Орлова, І. А. (2015). Державне управління освітніми змінами: наукові категорії, методологія та актуальна проблематика досліджень на основі досвіду України та США. *Університетські наукові записки*, (1), 302-311.
9. Соціальна філософія: Короткий Енциклопедичний словник / загальна редакція і укладання В.П. Андрущенко, М.І. Горлач. Київ. Харків: ВМП «Рубікон». 1997. 400 с.
10. Сурмін Ю.П. Соціологія управління. К.: «Освіта України». 2012. 687 с.
11. Туленков М. В. Концептуальні засади організації сучасного менеджменту: монографія. Київ; Ніжин: ТОВ Вид-во "Аспект-Поліграф", 2006. 312 с.
12. Щокін Г.В. Основи політичної науки. К.: МАУП. 2006. 184 с.
13. Якобчук В. П., Тищенко С. В., Пугачова Н. С. Інноваційні підходи до публічного управління в контексті інтелектуалізації суспільства. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 6. С. 83-87.
14. Radchenko, O., Kovach, V., Radchenko, O., Kriukov, O., Sydoruk, L., Sharov, P., & Semenets-Orlova, I. (2021). Principles of natural capital preservation in the context of strategy of state environmental safety. In *E3S Web of Conferences* (Vol. 280, p. 09024). EDP Sciences.

Agazade Yusif. Modern technologies of public management to solve public problems in conditions of hybrid challenges and threats

It is proven that the functions of the state are endowed with historicity, under the conditions of established specific historical periods (stages) of the development of society and the state (depending on the transformations of political, economic, social, and legal factors), different tasks and goals of the state appear, and therefore, different functions of the state. A change in the tasks of the state causes a change in the types of functions of the state, the appearance of new ones. Along with this, the goals and tasks of the state undergo objective changes. To achieve them, it is also necessary to perform the corresponding functions, which speaks of the relationship and interrelation of the goals, tasks and functions of the state. According to their purpose, the functions are clearly aimed at achieving goals and objectives in one or another sphere (external and internal), perspective tasks are built through the functions, strategies for the development of the state are developed for the nearest future. Any function of the state has its own meaning and fulfillment, based on its nature and relationship with one or another sphere of society.

It was found that each function of the state should be considered as an element of a single integral system of functions, outside the system the concept of function loses its real meaning.

It has been established that the study of the functional aspect of systemicity is of great importance for the modern science of public administration, as it contributes to the formation of a holistic and comprehensive understanding of the harmonizing and transformational role of the state in relation to society. Knowledge of the functions of the state in isolation from systemic analysis is incomplete. Systemicity acts as a differentiating beginning, which provides an analysis of the structure and internal connections between the elements of state functions, as well as the integrity and stability of the state as a higher-order system. The system of functions of the state is their structurally ordered unity, which is objectively determined by its social purpose.

It is justified by the fundamental basis for the classification of state functions to be considered as horizontal and vertical connections of the elements of the system, where: a) horizontal ones are represented in the classification of state functions, which are distinguished from different orientations of the bases; b) vertical in the form of a hierarchical structure (general, special, auxiliary functions).

The question of the legal status of the system of state authorities must be considered from the standpoint of the functional purpose of the state authority, which is based on the principle of separation of powers. Only with such an approach can a structured system of state bodies ensure a balanced and effective exercise of state power.

Key words: *mechanisms of public administration, public administration, social administration, society, state, principles and regularities of social administration.*